

„Ty se v těch ptákách takhle vyznáš?“ To přijde Amaře super. Všechno na Lyně jí přijde super. Chtěla by být jako Lyna, akorát by si každý den vzala čisté ponožky.

„Já jsem Barbara,“ představí se Barbara.

O to jde v téhle epizodě především. O představování. Lehce se oťukáme a něco si o sobě řekneme.

• • •

Když jsme u toho představování, jak se jmenuješ ty? Napiš mi sem svoje jméno a svůj věk, staneš se tím oficiálně součástí příběhu. Neboj, budu tě přede všemi chránit a včas tě upozorním na každé nebezpečí, ale musíš mě poslechnout, když ti budu radit, a za žádnou cenu nesmíš jednat na vlastní pěst.

• • •

„To je Romeo.“ Barbara na něj ukáže, ačkoliv v téhle dívčí skupině nemůže být pochyb, o kom mluví. „Můj syn. Ještě tady nikoho neznáme, jsme tady noví.“

„Lyna taky,“ usměje se Amara. „Tady se nikdy nic neděje a najednou se sem v jeden jediný den přistěhují hned tři noví lidi. Bydlíte tady ve městě?“

„Ne, to ne, bydlíme kousek za městem.“ Barbara nechce všem na potkání dávat svoji přesnou adresu, nemůže každému věřit, nevěří ani dětem. „V takovém starém hezkém domě.“

„V barabizně.“

Barbara do Romea přátelsky šťouchne a usměje se. „Není to barabizna.“

„Není to ten barák, kde straší? Nedávno si ho někdo koupil, u nás doma se to dost řešilo.“ Amaru ten dům fascinuje, často si ho kreslí, i se všemi těmi strašidly, o kterých jí teta Elodie kdysi vyprávěla. To se ví, že tam straší!

„U nás určitě nestraší.“

„Do toho krpálu by žádné strašidlo ani nelezlo,“ přisadí si Romeo.

Barbara do něj znovu šťouchne, ale už to není tak přátelské šťouchnutí jako to první.

„Jo, to bude ten barák, kde straší, tam se nikomu nechce chodit.“

„Ty fakt věříš na strašidla?“ vmísí se do toho Lyna, v hlase jí zazní posměch a Amara konečně zmlkne, ačkoliv Lyna se teď dívá přímo na Romea. „Romeo,“ zopakuje. Tváří se, jako by si právě prdnuł nebo tak něco. Smrdí ti černoši, Lyno? Anebo romantika?

„Počkej tady s kamarádkama, Romeo, já jdu někam sehnat pečivo. Nevíte, holky, kde se tady dá sehnat pečivo?“

Pohledy všech teď právě naznačují, jak trapná jim Barbara s tím dotazem připadá, a jacípak jsou ti tři kamarádi, vždyť se poznali teprve před chvílí a už dávno to nejsou malé děti, aby se skamarádili na počkaní jen proto, že jim to někdo dospělý nařídí. Romeo sklopí oči, aby neviděl, jak se mu Lyna znovu směje očima, ale Amara slušně odpoví, protože je slušně vychovaná.

„Teď asi nikde. Leda by byl pan Morel v restauraci, on tam teď bývá, i když je zavřeno. Umřela mu žena nedávno a říkal, že se mu nechce chodit domů, že to tam na něj všechno padá.“